Україна починається з тебе

Василь Куйбіда:
Задекларовані в "Стратегії сталого розвитку "Україна – 2020" 62 реформи та програми розвитку держави, які планується здійснити за 5 років, можуть не лише переобтяжити вітчизняне державне управління і зрештою зробити його низькоефективним, а й стримати економічний розвиток України.

№ 05 (229) Березень 2015 E-mail: chaspress@ukr.net

читайте на сторінці 4

Росію – на замок

Народний Рух України підтримує рішення Кабінету Міністрів України щодо розриву Україною в односторонньому порядку Угоди з Російською Федерацією про малий прикордонний рух.

"Очевидно, що підстави для прийняття такого рішення в українського уряду були давно. Щонайменше рік тому, коли Кремль однозначно проявив свою основну рису – агресора. Вже тоді треба було припинити будь-яке співробітництво з Москвою і не наражати на загибель тисячі українських громадян", – зазначив голова Руху.

Разом з тим Народний Рух України і далі наполягає на припиненні всякої співпраці з Росією, розриві дипломатичних зносин, націоналізації російської державної власності на території України та інкорпорації приватної.

Крім цього, вимагаємо від всієї влади негайно вжити дієвих заходів щодо припинення діяльності в Україні "п'ятої колони Кремля", покарати у законний спосіб тих, хто займається антиукраїнською діяльністю.

Прес-служба НРУ.

Газ в очі

З підвищенням тарифів на газ та електоенергію влада справилася. Чи так вправно вона допомагатиме біднякам?

З 1 квітня Нацкомісія, що здійснює регулювання у сфері енергетики і комунальних послуг, підвищує тарифи на газ для населення майже в шість разів. Такого одноразового подорожчання в історії України ще не було. Особливо це стосується мешканців багатоквартирних будинків, у яких немає лічильників. Їм платити доведеться більше, особливо тим, у кого стоять газові колонки. Жителі приватних будинків тепер платитимуть за газ за спеціальною системою — в опалювальний сезон тариф буде одним, а в теплу пору року — іншим.

У Нацкомісії пояснили, що основні причини зростання тарифів на газ для населення — це девальвація гривні і підвищення цін на транспортування блакитного палива. "Виросла ціна імпортованого природного газу за рахунок істотного зниження курсу гривні до долара, у зв'язку з чим зросла закупівельна ціна на природний газ як товар. Другий фактор — це збільшення тарифів на транспортування природного газу", — сказали в Нацкомісії. Таким чином, підвищення тарифів на газ для всіх категорій споживачів в середньому складе 280%. Таке підвищення було заплановано в меморандумі з МВФ, підписаному президентом, прем'єр-міністром, головами Мінфіну і Нацбанку наприкінці лютого. Згідно з цим меморандумом, Україна отримає від МВФ кредит в $17,5 млрд упродовж чотирьох років.

Невідомі факти про відомого Кобзаря

читайте на сторінці 8

Рух готовий сформувати уряд народної довіри

читайте на сторінці 2

Ірина Бекешкіна:

Раніше країна ділилася на дві частини: одна дивилася на Захід, а інша – на Схід. У соціологічних опитуваннях це виражалося, насамперед, у питаннях про інтеграцію із Європейським чи Митним союзами. Загалом, більшість людей хотіли і туди, і туди. Але після всіх подій, що відбулися в переломному 2014 році, східний вектор просто рухнув.

читайте на сторінці 7

Газету «Час Руху» можна передплатити на 2015 рік у кожному відділенні «Укрпошти». Індекс: 91216. Ціна на місяць 2 грн. 47 коп.

Країна

Україна в транші

Парламент ухвалив пакет законів, необхідних для отримання фінансової допомоги МВФ. Водночас влада підняла тарифи на газ, електрику й тепло для громадян.

Ухвалені народними депутатами зміни в держбюджет практично не відрізняються від представленого раніше урядового проекту. Зокрема, вони припускають збільшення доходів на 22,5 млрд грн, витрат — на 35,7 млрд грн.

Ухвалення українським парламентом змін до держбюджету на день раніше запланованого стало, за словами спікера Володимира Гройсмана, "важливим сигналом для позитивного рішення про виділення кредиту МВФ". Усього Верховна Рада розглянула сім законодавчих змін, які подав уряд. Серед них — зміни до Податкового та Митного кодексів, збільшення ренти на видобуток природного газу з 50 до 70 відсотків, зменшення державної підтримки "Нафтогазу України" на вісім мільярдів гривень та спрощення умов нарахування єдиного соціального внеску.

"Пенсійний" закон депутати змогли прийняти тільки із шостої спроби. Він передбачає скорочення пенсій для працюючих пенсіонерів на 15%, поступове — протягом 10 років — збільшення пенсійного віку для оформлення пільгових пенсій на 5 років, а також повне скасування пенсій для працюючих чиновників як тимчасовий захід до січня 2016 року.

Таким чином уряд виконав усі попередні умови МВФ для старту нової чотирирічної програми співробітництва. І тепер Україна очікує позитивного рішення ради директорів Фонду про виділення коштів і перерахування першого траншу кредиту, украй необхідного економіці країни.

Водночас національна комісія, що здійснює регулювання в сфері енергетики й комунальних послуг, у рамках виконання Меморандуму із МВФ ухвалила рішення щодо підвищення з 1 квітня поточного року тарифу на газ для населення в 3,3 рази. Мінімальний тариф на газ тепер складе 3600 грн за тисячу кубічних метрів. Така ціна буде діяти на обсяг до 200 кубометрів на місяць, і лише в опалювальний сезон (з 1 жовтня по 30 квітня). Якщо ж споживання буде вищим, то вартість газу складе 7188 грн за тисячу кубів.

Також з 1 квітня збільшаться тарифи на тепло для населення на 71,8% — до 537,2 грн/1 Гкал (без ПДВ). Таким чином, українці з 1 квітня одержать нові рахунки за електрику, газ, опалення й гарячу воду.

"Переконаний, що після ухвалення нами сьогодні рішень, Рада директорів МВФ збереться й прийме позитивне для України рішення: "Це не кінець, це тільки початок поступового продовження реформ. Наш план реформ, який був у 2014 році, виконаний повністю, і це підтверджено як Міжнародним валютним фондом, так і всіма нашими іноземними партнерами. Ми будемо поступати так само в 2015 році для майбутнього нашої країни", — наголосив Арсеній Яценюк.

Ось. Україна в транші, українці в трансі... І вже з 1 квітня одержать нові рахунки за електрику, газ, опалення й гарячу воду. Тобто на власну очі побачать ціну реформ.

Отож матимемо чудову нагоду поплакати над цінами й посміятися над реформами.

Микола Волинець.

Партія

Лідер Народного Руху України Василь Куйбіда запропонував Президентові України Петрові Порошенку сформувати Уряд народної довіри, який рішуче й невідкладно проводитиме політику в інтересах Українського народу.

Рух готовий сформувати уряд народної довіри

Ситуація, що складається сьогодні в Україні змушує Народний Рух України, звернутися до Вас із глибокою стурбованістю за долю Української держави. Ми вважаємо, що Росія, зафіксувавши з допомогою української влади так звані ЛНР і ДНР як суб'єкти політики, повторить у близькому майбутньому свої загарбницькі дії 1918 року щодо УНР чи дії СССР 1939 року щодо Фінляндії. Ці дії будуть спрямовані на те, щоб надати агресії Росії вигляду громадянської війни і, дискредитувавши українську владу в інформаційній війні, за сприятливих обставин відкрито стати на бік сформованих антиукраїнських сил.

Важливу для Росії роль тут має зіграти "п'ята колона" і розгублені та озлоблені злиденністю свого існування люди. Саме на них покладається відкриття другого фронту в середині держави.

Треба визнати, що влада, яка прийшла на зміну банди Януковича, виявилася аморфною, некомпетентною і нездатною довести Революцію гідності до логічного завершення. Не дивно, що за короткий час маємо третього прокурора, третього міністра оборони, другий Уряд і так далі, адже підбір та розстановка керівних кадрів за квотами Президента і Верховної Ради України є вкрай неефективними й незадовільними. Верховна Рада імітує роботу, не займаючись гармонізацією українського законодавства з європейським. Армію фактично забезпечують батьки воїнів і волонтери, а не держава. Ніяких позитивних змін не проведено ні в правоохоронній системі, ні в судовій, ні в адміністративній. Економічна ситуація є катастрофічною. Підприємства зупиняються, закриваються, втрачаються робочі місця й засоби до існування. Дії Уряду, Національного банку — розбалансовані, що призвело фактично до галопуючої девальвації гривні і фактичного зубожіння мільйонів українців. Тому ми втрачаємо довіру громадян України, європейських і світових інвесторів, кредиторів.

Негативні тенденції в економіці і соціумі — це відсутність системного бачення і системного вирішення проблем державного управління, відверте саботування системних реформ Верховною Радою України, Адміністрацією Президента України та Кабінетом Міністрів України. І це тоді, коли для забезпечення фінансово-економічної стабілізації в державі потрібне негайне проведення системних економічних реформ та структурних змін у промисловості, енергетиці, транспорті, аграрному та фінансовому секторах тощо.

Такий стан речей не може не позначатися на настроях людей, які вірили й боролися за обіцяну їм європейську перспективу. Ситуацію в умовах війни погіршить політична боротьба напередодні місцевих виборів, що може призвести до краху системи державного управління, звівши її керованість до нуля та породивши хаос і зневіру в українську перспективу.

Якщо терпінню українців настане край, то може реалізуватися сценарій, підготовлений Росією. Ви, пане Президенте, не можете не розуміти небезпеку, яка чигає на нас. І відвернути цю небезпеку тільки закликами чи заклинаннями не можна.

Народний Рух України вважає, що в такі важкі часи мають бути особливі вимоги до людей, які призначаються на керівні посади або яким доручаються відповідальні місії. Як і має наступати швидка і невідворотні кара для тих із них, хто не впорався з поставленим перед ним завданням. Для військових кару визначає трибунал, для цивільних — суд. Відновлення смертної кари на час ведення війни є логічним кроком.

Не можна безвідповідально дивитися на відверті провали в управлінні державою у такий складний для неї час!

Народний Рух не заперечує проти залучення до управління державою лояльних до неї досвідчених іноземців. Але цей процес має супроводжуватися активною політикою щодо очищення влади і системи державного управління з одночасним наповненням кадрової політики принципами патріотизму. Попередні "професіонали" є свідченням ніκчемності такої політики. Не можна нехтувати власне українським кадровим потенціалом, людьми компетентними, які добре зарекомендували себе на відповідальних посадах. Видається, що влада свідомо їх не помічає, призначаючи тільки своїх, тобто формуючи нову "сім'ю".

Народний Рух переконаний, що коли б владу в Україні реалізовували досвідченіші службовці-патріоти, які вірою і правдою служать українському народові, ми не мали б ні проблеми Криму, ні проблеми Донбасу, а ні проблеми в економіці.

Бачиться (хотілося б помилятися), що руйнування України є чийсь глобальний мегапроект, з наслідків якого намагаються скористатися, окрім зарубіжних зацікавлених сторін, і українські олігархи.

Наші кращі сини і дочки поклали своє життя за краще майбутнє України, і ми, хто залишився живими, не маємо права не виправдати їхніх сподівань.

Враховуючи наведене, Народний Рух України звертається до Вас, як Глави Держави, з готовністю сформувати Уряд народної довіри, який рішуче і невідкладно проводитиме політику в інтересах Українського народу.

**Василь Куйбіда,
голова
Народного Руху України.**

Європа

Про що не пишуть в урядових звітах

Опубліковано перший звіт про виконання Угоди про асоціацію.

За півроку роботи Урядового офісу з питань європейської інтеграції це перший публічний звіт. Проте сам текст, а особливо частина, яка стосується торгівлі, засвідчили певні негативні тенденції, які говорять про неповноту самого документа.

1) Звіт щодо виконання торговельної частини угоди не є повним.

У звіті наведено опис реформ тільки у декількох сферах: видача сертифікатів EUR 1, технічне регулювання, санітарні та фітосанітарні норми. Опис змін у цих галузях не є однаково ґрунтовним.

Якщо питання у галузі технічного регулювання повністю розкрите, то питання санітарних та фітосанітарних заходів обмежується описом законопроекту "Про побічні продукти тваринного походження", що не призначені для споживання людиною.

Виходить, що в цій сфері ми займаємось лише копитами, рогами і хвостами? А де аналіз змін у сфері безпечності харчових продуктів?

Такий промах говорить про те, що сам документ готувався поспіхом і на це просто не звернули уваги. У цій сфері Україна зробила чималий прогрес, і дивно, що цього немає в урядовому звіті.

2) У звіті дуже багато статистичної інформації, яка не показує якісної динаміки.

Повертаємося до сфери технічного регулювання, яка є важливою, адже, якщо ми створимо законодавчі умови для переходу наших підприємців на європейські стандарти у промисловій сфері, це буде найбільшою допомогою для них.

Та навіть тут замість того, щоб оперувати цифрами, треба подавати якісну інформацію.

Чи дійсно нові стандарти, про які так багато написано, відповідають європейським вимогам?

У випадку з технічними регламентами інформація дійсно є правдивою — вісім технічних регламентів майже відповідають європейським вимогам. Але коли наводиться опис, мовляв, у нас 8849 стандартів гармонізовані з європейськими — виникає велике запитання...

Насправді це — серйозна проблема, над вирішенням якої треба працювати. Експерти з технічного регулювання стверджують: зараз ніхто не знає, що відповідає, а що ні. Зрозуміло, що звіт хотіли наповнити цифрами, які б прикрасили його. Та, може, варто чесно показувати, що дійсно є гармонізованим до ЄС, а що потребує допрацювання?

3) За цифрами загубили важливі проблеми.

У звіті інформують, що Національне агентство з акредитації України отримало статус повноправного члена ILAC.

Це дійсно важливий крок, але чому ніхто не згадав про те, що саме агентство — на межі банкрутства і закриття?

Чому ніхто не пише, що ним з 2013 року керує регіонал Володимир Рущак, який і привів організацію до такого стану? Чому досі Міністерство економічного розвитку і торгівлі не здійснило аудит цього органу?

Якщо цей орган буде ліквідовано, в Україні виникнуть потужні технічні бар'єри у торгівлі з країнами ЕС та іншими державами-підписантами Угоди про технічні бар'єри в торгівлі (ТБТ) в межах СОТ. Якщо говорити простіше, це відкине нас в торговельному розвитку років на 10 і ми повернемося в ті часи, коли Україна ще не була членом СОТ (але — із діючими зобов'язаннями України перед СОТ).

4) Найбільшого прогресу досягнуто у тих сферах ЗВТ, де громадськість здійснювала тиск.

Там, де цього не було — змін немає.

У рамках кампанії "Сильніші разом!" ми працюємо головним чином над торговельною частиною Угоди про асоціацію, тому не аналізували глибоко проблему координації євроінтеграційних процесів.

Але вже зараз зрозуміло, що країні не вистачає політично відповідальної людини, яка знається на деталях угоди, особливо — її торговельної частини. Людини, яка стане мотором євроінтеграційних реформ, наприклад віце-прем'єра з питань євроінтеграції. Нещодавно премєр-міністр теж заявляв про необхідність введення цієї посади. Ми чекаємо.

**Любов Акуленко,
координатор
Інформаційної кампанії
"Сильніші разом!".**

Рух завершує модернізацію

Лідери Руху працювали на Закарпатті. На підсумковій прес-конференції "Рух в Європу чи тупцювання на місці?" у прес-центрі "Закарпаття" підбили підсумки діяльності партії та окреслили перспективи.

Про те, що нині майже завершено модернізацію НРУ й адаптацію політичної сили до сучасних викликів та умов, розповів голова Народного Руху України, політик, громадський діяч, науковець, народний депутат України 5-го та 6-го скликань Василь Куйбіда. Згадуючи, що на з'їздах партії у регіонах окреслюються головні та першочергові завдання НРУ та шляхи їх вирішення, Василь Куйбіда повідомив: "До наступного з'їзду навесні Рух підійде політичною силою у новій якості — такою, якої нині потребує Україна".

"Сьогодні передній край боротьби лежить, безумовно, на Сході, де триває війна з Росією, війна за незалежність. І цьому мають бути підпорядковані всі наші зусилля. Втім, не всі ми сьогодні можемо воювати. І кров наших побратимів кличе не тільки до перемоги над москалями, але й до того, аби ми врешті провели конче необхідні сьогодні реформи, ті, без яких ми не маємо шансів стати конкурентоспроможною державою та нацією. Революція Гідності не завершилась — ми не перемогли ні в соціальній, ні в національній революції", — відзначив Василь Куйбіда.

Як доказ нагадав: "Визначальні впливи в державі й надалі, через рік після Майдану, залишаються за олігархами. Малий та середній бізнес як основна база демократії й надалі не має шансів на гідне існування та розвиток". Усе вкупі, наголосив очільник НРУ, є одним із найсерйозніших аргументів для проведення глибинних реформ в Україні: "Найперше, у безпековому секторі, що дасть можливість виграти війну. Далі — паралельно — реформа правоохоронна та економічна. Мусимо це робити. І війна не є завадою, швидше навіть спонукає до проведення змін. І в нас достатньо фахових людей, які здатні провести ці реформи".

Злочинною назвав ситуацію, за якої про реформи говорити не доводиться, натомість фіксується відчутне і стрімке збідніння народу, член Центрального проводу НРУ, кандидат економічних наук, народний депутат України 3-го (від Народного Руху України) і 4-го скликання Валерій Асадчев. І, наголошуючи на неприпустимості того, що нині відбувається в економіці країни, озвучуючи переконання усього активу НРУ, відповідальність за ситуацію поклав на чинного голову уряду Арсенія Яценюка та голову нацбанку Валерію Гонтареву. При цьому додав, що для розв'язання проблеми згадані особи повинні покинути посади із призначенням натомість фахових кваліфікованих кризових менеджерів.

"Треба сказати, що нинішній уряд, який на початку своєї діяльності хоч і проголосив формально режим економії, не здійснив найпершого і найголовнішого — не склав так званий суспільний баланс, який мав би бути готовий уже за перший тиждень-два. Йдеться про загальний фінансовий каркас, який вбирає в себе реальні доходи і витрати, виклики, всі державні монополії з їхніми боргами та балансами... На жаль, цього не відбулося, уряд пустив ситуацію на самоплин. Більше того, виник дисбаланс у діяльності уряду та Нацбанку, що є неприпустимим та злочинним. Спекуляції банків на курсі, емісії та покриття дефіциту, як результат — зрив курсу гривні і обвальна девальвація. І треба сказати, що уряд і по сьогодні не впорядкував ситуацію", — відзначив Валерій Асадчев.

При цьому, з його слів, не зрозуміло, як у майбутньому уряд має на меті виходити зі спровокованої його ж непрофесійністю глибокої кризи: Україна при нинішній ситуації просто не здатна обслуговувати свої борги, а закордонні кредитори, навіть і при готовності надавати кредити, не робитимуть цього, адже уряд не зможе надати гарантії їх повернення.

Однак, беручи до уваги незавершеність процесів Революції, про те, що боротьба за власну гідність та самоідентифікацію триває і основні звитяги у народу ще попереду, говорив заступник голови Народного Руху, український поет, прозаїк, публіцист, громадський, політичний та державний діяч Володимир Шовковшитний. І головне задля цього, — "пробудження величезного державотворчого потенціалу нації".

"Революція, і наша в тому числі, була задумана мрійниками, проведена романтиками. Й велике питання, хто ж у підсумку прийшов до влади — чи не ті, хто згадується у класичній наведеній цитаті? Ми були на Майдані справді народом, гідним європейського життя. Але цього життя у нас не буде, поки 90% населення, представники титульної нації, будуть сидіти на узбіччі і чекати, хто і як буде ними правити. Правити у власній країні маємо ми самі — ми з вами. Наші духовні цінності мають бути тут. Тому ми зараз фактично починаємо боротьбу за пробудження отого головного націо — і державотворчого потенціалу, що ним володіє 90% нашого народу. Повірте, ми з вами можемо дуже багато. Варто лише повірити у власну силу. Давайте тепер лише навчимося плодами перемоги, яку здобули на Майдані, користуватися. А для цього достатньо просто перестати купуватися на політичні проекти, що не мають жодної національної ідеології. Політична система стабільної держави має базуватися на ідеологічних партіях, у парламенті нині таких нема. Тож нині ставимо перед собою завдання повернути у парламент саме ідеологічні партії", — розповів заступник голови НРУ Володимир Шовковшитний.

І додав, згадуючи війну, що триває у країні: у надвідповідальні часи, заради перемоги країни, необхідно чітко формулювати диспозицію, із чітким визначенням ворога. Сьогодні, наголосив він, Україна не має більшого ворога, ніж імперська Росія. "Це пункт перший нашої диспозиції. Тепер маємо знати, хто наші друзі. Сполучені Штати? Європейський Союз? Хочеться вірити. Але нам допомагатимуть лише тоді, коли ми будемо вести себе так, як вимагає того ситуація — перед тим, як вимагати санкцій, самі ж спочатку будемо демонструвати власну позицію. Тому, НРУ вимагає, аби ми називали друзів друзями, ворогів ворогами і жодним чином своїми національними інтересами не торгували. А, сформулювавши національний інтерес, відтак, як концентрований вираз, сформулювати національну ідею для України, яка прагне в європейську спільноту. Бо саме за це ми вийшли на Майдани по всій Україні", — нагадав Володимир Шовковшитний.

Резюмуючи розмову про виклики, завдання та шляхи їх вирішення, голова обласної організації Народного Руху України Іван Габор, повторюючи слова попередніх спікерів, наголосив: "НРУ нині готовий брати на себе відповідальність і формувати уряд народної довіри. Крім того заявив про плановану підготовку політсили до місцевих виборів із формуванням "наймолодшої та найінтелектуальнішої команди, в якій до 50% кандидатів будуть люди до 35 років, у тому числі, молоді вчені та інтелектуали".

"Ми пам'ятаємо про наше гасло: наші батьки здобули незалежність, нам розбудовувати Україну. Революція не завершена. Вона завершиться тоді, коли в місцевих органам влади сидітимуть не вчорашні, а абсолютно нові, порядні люди-патріоти", — сказав Іван Габор.

Прес-служба НРУ.

час-репортер

Київська Русь повернулася

Представники Народного Руху України зустріли бійців 25-го батальйону "Київська Русь".

Активісти РУХу у військовій частині селищі Гончарівське зустріли бійців "Варти Руху" (25-й штурмовий батальйон "Київська Русь").

Бійці прибули з Артемівська, куди відійшли під масованим обстрілом ворога з м. Дебальцеве. Серед тих, хто зустрічав героїв, були активісти та представники керівництва Народного Руху України – Валерій Асадчев та Сергій Вутке.

Зустріти їх прибули й інші члени "Варти Руху", що не брали участь у бойових діях на Сході України. Бійці "Варти Руху" були розчулені такою теплою зустріччю, не приховували емоцій, як і дівчата, що не змогли стримати сліз. Наші герої були раді такій зустрічі і заявили, що заради таких людей варто воювати.

Колона техніки 25-го батальйону зупинилась неподалік військової частини. Бійців вітали вигуками – "Герої!" та "Дякуємо!". Дівчата дарували квіти, обіймали і цілували вояків, а також, за давньою української традицією, зустрічали хлібом-сіллю.

Було багато охочих поспілкуватись із командиром "Варти Руху" Олександром Чекмазом, який завдяки власній мужності та самовіддачі зумів вийти з оточення без втрат та вивести бойову техніку, не залишивши її ворогу.

"Варта Руху" планує близько тижня побути на відпочинку, зустрітись із рідними, доукомплектуватись, після чого всі знову вирушать виконувати нові бойові завдання.

Конвой Руху

Народний Рух України спільно з Народною Самообороною Львівщини передав гуманітарний вантаж воїнам "Варти Руху".

Колона гуманітарної допомоги, яку супроводжував лідер Народного Руху України Василь Куйбіда, у Донецькій області супроводжувалася заступником голови Донецької ОДА Михайлом Нечепоруком.

При завершенні місії відбулась зустріч Василя Куйбіди із керівництвом Донецької ОДА, під час якої було обговорено проблемні питання області. Цього ж дня волонтерська місія зустрілась із "Вартою Руху" та її командиром – Олександром Чекмазом.

"Варті Руху", яка воює у складі 25-го батальйону "Київська Русь", рухівці спільно із Народною Самообороною Львівщини передали автомобіль Jeep Cherokee та іншу волонтерську допомогу.

Допомогла бійцям продуктами харчування Донецька ОДА. Українські воїни дуже вдячні всім волонтерам, які допомагають їм, та представникам місцевої влади.

Поспілкувавшись із активістами НРУ, наші захисники розказали про проблеми бойових буднів. Завдяки волонтерам, бійці майже повністю забезпечені, але скаржаться, що їхні родини не мають соціального забезпечення та живуть за межею бідності, адже чоловіки, воюючи за Україну, не мають можливості заробляти на хліб.

Василь Куйбіда вбачає можливість допомоги родинам, чиї чоловіки перебувають у зоні бойових дій, через громади. Першочергово лідер Руху закликав те

Задекларовані в «Стратегії сталого розвитку «Україна – 2020»» 62 реформи та програми розвитку держави, й зрештою зробити його низькоефективним, а й стримати економічний розвиток України. Тому наразі поліпшити соціально-економічну ситуацію і не спричинити чергового розчарування людей у діях влади.

Системна криза у воєнній, економічній та соціальній сферах функціонування держави, як сипучий пісок, намагається поглинути Україну, затягнути український народ у безодню повного краху. У цих умовах лише рішуча й послідовна політична воля до змін може стати засобом національного порятунку та відродження. Тому публікація 12 січня 2015 року Указу Президента України № 5/2015 "Про Стратегію сталого розвитку "Україна – 2020" (далі – Стратегія) збудила надію, яка проте після його прочитання змінилася розчаруванням. Низка вад Стратегії упевнює, що її реалізація не забезпечить ні бажаних змін, ні стійкого, ні сталого розвитку.

ПРОФАНАЦіЯ

Про назву і концептуальні засади Стратегії

Формально "Стратегія" визначає напрямки комплексного розвитку держави на наступні п'ять років. Щодо назви, то в очі одразу впадає фразеологізм "сталий розвиток". Це усталений у науковій літературі термін, що наповнений конкретним змістом, про який у даному документі лише побіжно згадується; його відповідниками в російській мові є "устойчивое развитие", в англійській "sustainable development" — урівноважений, гармонійний, збалансований розвиток, процес експлуатації природних ресурсів, що не ставить під загрозу здатність майбутніх поколінь задовольняти свої потреби. Тобто термін "сталий розвиток" передусім відображає природно-захисні зусилля в контексті збалансованого соціально-економічного розвитку держави, а не задає параметри реалізації якогось конкретного плану її розвитку, чи, тим паче, виведення її з кризи, що сьогодні для України є головним завданням.

Підготовка програми реформ відповідно до парадигми (духу) сталого розвитку справа добра, але важкопідйомна для суспільств, що перебувають у глибокій системній кризі. Ба, навіть у розвинених державах виділення коштів на природозахисні проблеми, як свідчить досвід, відчутно уповільнює темпи зростання економіки, хоча згодом може якісно її покращити.

Безсумнівно, назва державного акту найвищого рівня повинна відповідати його змісту. Недопустимо, щоб поняття "сталий розвиток" використовувалося заради красного слівця і ніякого смислового навантаження не несло. Крім того, суспільство має однозначно розуміти відображений у назві "Стратегії" вектор майбутніх змін, а сам документ має належно розкривати його.

Але якщо вже написали "сталий розвиток", то необхідно хоча б у "Загальних положеннях" про нього згадати. Хоч для годиться послатись на основоположні природозахисні документи ООН і наголосити, що наукова концепція видатного українського вченого творця теорії "Ноосфери" Володимира Вернадського може стати методологічною базою для подальшого вдосконалення сталого розвитку. І, головне, описати у найзагальніших рисах механізм поєднання сталого розвитку з політикою національного відродження України, реалізації її переосмислених у нових умовах національних інтересів у глобальному конкурентному середовищі. На жаль, цього у "Стратегії" немає.

Щоб збагнути основну ваду цього безсумнівно необхідного державного акту, потрібно прояснити формально-логічний зв'язок між поняттями "економічний розвиток" та "економічне зростання" у відношенні до терміну "сталий". Відомий економіст академік Гізатуллін Х. Н. наголошує, що "економічне зростання спрямоване на кількісне збільшення масштабу економіки в її фізичному вимірі. Це передбачає збільшення обсягу і швидкості матеріальних та енергетичних потоків, що проходять через економіку, кількісне зростання народонаселення і збільшення обсягів запасів продуктів людської праці. Розвиток же, наголошує він, передбачає якісне удосконалення в структурі, конструкції і композиції фізичних обсягів і потоків.

Потенціал економічного прогресу, що базується на сталому розвитку, передбачає якісне удосконалення більше, ніж економічне зростання, що опирається лише на збільшення кількісних показників".

І це в принципі правильний хід думки, якщо, звичайно, не розглядати ці поняття у розриві одне від одного, а тим паче, якщо не елімінувати економічне зростання при плануванні сталого розвитку держави. Ситуація в нашому випадку виглядає саме так, коли за кількісного падіння показників зростання економіки, автори "Стратегії" орієнтуються на її якісне вдосконалення лише через правові та інституційні зміни, заперечуючи в межах використовуваного діалектичного категоріального апарату відомий закон: без зростання кількісних показників економіки, ніяких якісних стрибків в принципі бути не може.

Очевидно, автори "Стратегії" поділяють уявлення, відповідно до якого "ринок все сам розставить на свої місця". Зараз ми вже знаємо, як він кого і де порозставляв, а тому з недовірою ставимося до твердження, що зі вступом України до Євросоюзу ринок вирішить усі наші проблеми автоматично, а в умовах економічної кризи більше покладаємося на нове системне державне регулювання.

Навіть якщо ми адаптуємо наше законодавство до європейського, запровадимо адекватні інституційні зміни, але не зможемо домогтися економічного зростання, то опинимося в тому стані, в якому перебуває сьогодні цілком демократична європейська Греція. Економічний стан цієї держави є наочним свідченням беззаперечної аксіоми, що наявності демократичного законодавства і панування ліберального ринку замало, щоб економіка країни почала динамічно розвиватися. Для цього необхідна стратегія дій.

Для України ситуація ускладнюється ще й тим, що західна фінансово-економічна бюрократія мислить шаблонами, не прагнучи глибоко і творчо входити в українські проблеми — у неї своїх вистачає. МВФ, Євросоюз, тощо, надаючи фінансову допомогу, навзаєм вимагають вибудувати класичні ліберальні макроекономічні умови розвитку в Україні. Як конкретне суспільство ними скористається, чи достатньо в нього сил, щоб не захлинутись такою "свободою", їх зовсім не цікавить. Це вже, переконані вони, прерогативи Національного Уряду.

Далі, якщо торкнутись тут хоча б побіжно напрямків еволюції політичної системи (а життя найкривавішим, найтрагічнішим чином вимагає від нас її вдосконалення), то я переконаний, що нам необхідно рухатися в бік американської політичної моделі. Ця теза не перекреслює необхідності розбудови українського громадянського суспільства, зміцнення державного управління і місцевого самоврядування. Власне, американська політична система з погляду демократичності та економічної ефективності нічим не поступається європейській, або навіть перевершує її. Та це окрема, спеціальна тема, яку варто обговорити.

Оскільки сьогодні ми перебуваємо у стані тривалої, перманентної війни, і загрози зовнішньої агресії ще довго переслідуватимуть нас. Війна дає нам конкретне послання: або ви станете сильнішими і переможете ворога, або знову опинитесь у ярмі. Рух у бік підвищення керованості, мобільності держави є історично адекватною відповіддю на стійкі загрози національній безпеці.

Про нову українську ідею та мету

Уже перший рядок Стратегії "Революція гідності та боротьба за свободу України створили нову українську ідею — ідею гідності, свободи і майбутнього" викликає здивування і запитання.

Зауважте, не українська ідея привела український народ до Революції гідності, а Революція гідності, вибачте, "як Пилип з конопель", вискочила і створила нову Українську ідею?! А нам же з першого курсу відомо, що великі ідеї породжують великі історичні події, а вже історично епохальні події, такі як, наприклад, Революція гідності, задають якісно нову парадигму розвитку суспільства. Це стверджували мислителі, починаючи від давньогрецького філософа Платона (з його теорією ідей) до американського філософа історії Томаса Куна (з його концепцією "парадигми наукових революцій").

Хоча сам намір авторів "Стратегії" поставити ідеали "Майдану" в основу радикальних змін у державі, у принципі, правильний.

У документі записано: "Метою Стратегії є впровадження в Україні європейських стандартів життя та вихід України на провідні позиції у світі". Мета — чудова, але по-перше, непов'язана напряму зі "сталим розвитком", а скоріше із "стабільно-поступальним", а по-друге, тут бракує конкретики. Якщо виходимо на "провідні позиції", а вони, як правило, вже зайняті, то кого посуне Україна? "Стратегія" має обов'язково і конкретно це відображати.

Далі у "Стратегії" говориться про вектори і серед них про вектор відповідальності, який трактується як "забезпечення гарантій, що кожен громадянин, незалежно від раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, мовних або інших ознак, матиме доступ до високоякісної освіти, системи охорони здоров'я та інших послуг у державному та приватному секторах". Але попри так часто повторювані слова нинішніх політичних лідерів про "політичну відповідальність" тут вона не згадується і не доповнюється ні кримінальною ні матеріальною відповідальністю, а переадресовується на "територіальні громади". ЦІКАВА СТРАТЕГІЯ!

Про структуру і зміст «Стратегії»

Перечитавши уважно текст "Стратегії", на жаль, можна зробити невтішний висновок: це не ґрунтовно продуманий і прописаний концепт соціально-економічного розвитку України на наступні п'ять років, а перелік реформ, які запропоновано здійснити в державі.

В ідеалі Стратегія сталого розвитку "Україна — 2020" та конкретні програми Уряду, підготовлені на її виконання, мали б стати інноваційним ідеологічно-програмним механізмом, за допомогою якого Україна успішно реалізувала б свій дійсно суттєвий потенціал.

На жаль, як випливає із тексту Стратегії, у президентської команди не існує навіть приблизного уявлення як вивести суспільство з економічної кризи і домогтися економічного зростання.

Стратегія сталого розвитку із десятками заголовків програм і реформ, безумовно, необхідних програм і реформ, але яка зовсім не вказує шляхів економічного зростання в державі, є декларацією намірів, а не стратегією розвитку.

Зрозуміло, що стратегія за визначенням не передбачає розгорнутих, предметно описаних програм розвитку держави це прерогатива Уряду, але

які планується здійснити за 5 років, можуть не лише переобтяжити вітчизняне державне управління
необхідний ґрунтовний аналіз, які саме реформи ми спроможні провести на належному рівні, щоб

або «Про Стратегію сталого розвитку «Україна – 2020»»

"Стратегія" у найзагальнішому вигляді повинна назвати конкретні цілі, засоби і ресурси, завдяки яким мають відбутися фундаментальні зміни в Україні.

Дослідник теорії стратегій, професор філософії Джон Міддлтон, узагальнюючи досвід вивчення проблеми, зауважив, що схематично усі стратегії займаються поєднанням трьох речей: по-перше, розглядом існуючого стану речей "де ми знаходимося зараз", по-друге, бажаного "де ми хочемо опинитися" і, по-третє, шляху, яким організація повинна переміститися із теперішнього в майбутнє "як нам туди потрапити" (Джон Миддлтон. "Библиотека избранных трудов о стратегии бизнеса. Пятьдесят наиболее влиятельных идей всех времен. М.: ЗАО Олимп-Бизнес, 2006. 272 с.).

Чи названа модель стратегії відображена в оприлюдненому державному акті? Звісно, що ні.

Готуючи "Стратегію", передусім необхідно було хоча б у найзагальніших рисах, відштовхуючись від реального стану речей, визначити пріоритетні напрямки розвитку України, її народного господарства. Далі показати, які позиції ми хочемо завоювати в Західному Світі, і, нарешті, які ресурси і рушійні сили ми можемо задіяти для реалізації Стратегії.

Візьмемо, наприклад, аграрний сектор. Що про нього говорить опублікована "Стратегія"? Вона буквально містить два заклики до Уряду провести "Реформу сільського господарства та рибальства" і "Земельну реформу". І на цьому все. Формально правильно, але пустопорожньо.

Не зрозуміло, в чиїх інтересах аграрна реформа має відбутися. Хто стане остаточним власником землі, після того, як вона перетвориться в товар. Міжнародні спекулянти, українські селяни чи, як записано у Конституції України, український народ?

Бо, як свідчить сумнозвісний досвід приватизації в Україні, за нинішнього економічного стану українського селянства державні акти власності на землю миттю переміститься до рук спекулянтів. А згодом, після підняття вартості землі в ціні, вони перейдуть до рук реального західного чи східного (китайського) інвестора. (Зрозуміло, що нашим урядовцям із іноземними інвесторами комфортніше, не потрібно думати ані про фінансову підтримку, ані про просування товару на зовнішні ринки, адже він сам все зробить). Але виникає питання: що буде з мільйонами українських селян, які в одну мить перемістяться в статус наймитів "на власній, не своїй землі", а також з продовольчою безпекою України?

Стратегія має не лише попередити цю ситуацію, а й пропонувати шлях розвитку сільських територій. Серед іншого вона мала б ініціювати створення для підтримки кооперативного та індивідуально-фермерського господарства Державного іпотечного банку, що забезпечував би селянство довгостроковими низьковідсотковими кредитами; систему закупки якісного насіння, сприяння виходу української продукції на зовнішні ринки, розробку і просування на міжнародному ринку впізнаваних брендів української сільськогосподарської продукції і тощо.

Державник відрізняється від пересічного політика тим, що він думає стратегічно; для нього важлива доля народу, а не наступні партійні вибори, тобто він мислить великими часовими термінами, на довгі часові відстані. Здійснюючи реформу, він розв'язує не абстрактну економічну проблему, а думає передусім про конкретну українську людину (селянина), як про головного об'єкта змін. Він намагається створити таку систему відносин, за якої підвищення продуктивності праці в сільському господарстві, поєднується із перетворенням селян (українців) у реальних власників землі. Такий підхід до реформ у сільському господарстві допоможе розв'язати не лише економічну проблему, але й соціальну та культурну, попередити урбаністичні проблеми, з якими стикаються усі розвинені держави, сприятиме відродженню цілості буття української нації.

Тобто, основною метою реформ має стати не остаточна приватизація землі (перетворення її на товар), а розвиток потенційних продуктивних сил українського селянства як основного рушія прогресивних змін в сільському господарстві.

> **«Зауважте, не українська ідея привела український народ до Революції гідності, а Революція гідності, вибачте, "як Пилип з конопель", вискочила і створила нову Українську ідею?! А нам же з першого курсу відомо, що великі ідеї породжують великі історичні події, а вже історично епохальні події, такі як, наприклад, Революція гідності, задають якісно нову парадигму розвитку суспільства.**

"Стратегія" у найзагальніших рисах мала б поставити проблему, а уряд зобов'язаний на її виконання розробити і прописати правове, організаційне і фінансове становлення малого кооперативного та індивідуально-фермерського господарства України.

Важливо наголосити ще на одній методологічній засаді: коли ми говоримо про вагому роль держави у проведенні реформ, то цим не прагнемо відродити патерналістські методи опікування селянством, як це було в соціалістичних колгоспах. Ми лише визнаємо важливу направляючу і організаційну роль держави в природному процесі відродження українського селянства, соціальної групи, що зазнала в часи голодомору та соціалізму чи не найфундаментальніших деформацій. Можна було б назвати цей підхід модернізованим кейсіанством, однією із консервативних ідеологічних засад розуміння стратегії проведення реформ в Україні. В ідеалі "Стратегія сталого розвитку "Україна — 2020"" та конкретні програми Уряду, підготовлені на її виконання, і мали б стати креативним ідеологічно-програмним механізмом, за допомогою якого Україна успішно реалізувала б свій потенціал в нових умовах. Тобто "Стратегія" має бути першою стадією реалізації "моделі стратегічного планування" Ігоря Ансоффа, яку видатний теоретик стратегічного планування розглядав як своєрідний "каскад, що починається із загальних рішень і прямує до більш конкретних".

На жаль, як випливає із тексту "Стратегії", у президентської команди не існує навіть приблизного уявлення, як вивести суспільство з економічної кризи і домогтися економічного зростання.

Про заявлену в 5-річній Стратегії кількість реформ

Задекларовані в документі 62 реформи та програми розвитку держави, які планується здійснити за 5 років, можуть не лише переобтяжити вітчизняне державне управління й зрештою зробити його низькоефективним, а й стримати економічний розвиток України. Тому наразі необхідний ґрунтовний аналіз, які саме реформи ми спроможні провести на належному рівні, щоб поліпшити соціально-економічну ситуацію і не спричинити чергового розчарування людей у діях влади.

Також важливо усвідомлювати, що серйозні реформи це тривала і виснажлива робота, вони не відбуваються за один день. Китай запровадив свої "Чотири модернізації", що перетворили його у провідну державу світу, розпочавши їх із простого завдання: подолання голоду. І крок за кроком, справа за справою рухався вперед. Основною умовою успішності реформ таких держав як Китай, Сінгапур, Південна Корея чи Польща було конкретне розуміння, що необхідно робити зараз, а що потрібно буде робити завтра. І відштовхувались вони від реальності, а не від теорії, якою б унікальною вона не була.

Про участь суспільства в розробленні і реалізації Стратегії

Другий важливий висновок після ознайомлення із "Стратегією сталого розвитку "Україна — 2020"": у ній відсутній основний суб'єкт розвитку — українська нація, що може трактуватися як крайня форма національного нігілізму, невідповідність завданням народу в час його новітнього буття. Таке враження, що автори збираються здійснювати усі заявлені реформи на Марсі, а не в Україні і не для українців.

Тут доречно згадати слова Івана Франка: "Все, що йде поза рамки нації, се або фарисейство людей, що інтернаціональними ідеалами раді би прикрити свої змагання до панування однієї нації над другою, або хоробливий сентименталізм фантастів, що раді би широкими "вселюдськими фразами покрити своє духовне відчуження від рідної нації". (Франко І. Поза межами можливого. Повн.зібр.тв. у 50-ти тт., т. 45, с. 284).

Така радикальна десуб'єктивація процесу стратегічного державного управління, на нашу думку, прирікає його на поразку. Ще ніхто нікого в житті не зробив щасливим, успішним чи заможним поза його волею. А воля українського народу до змін, між іншим, є головною рушійною силою у подоланні усіх перешкод та випробувань, що чекають у ході реалізації подібних задумів.

Звичайно, підготовка "Стратегії" вимагала б кооперації зусиль багатьох різноманітних фахівців об'єднаних спільною ідеологією національного відродження, назвемо її умовно ідеологією українського демократичного націоналізму. На жаль, до процесу розроблення Стратегії вони не були залучені, як і не було долучене українське суспільство, не враховано його воля та безпосередні інтереси.

Звісно, за інших історичних обставин обговорюваний документ можна було б сприйняти за типовий зразок окозамилювання владної бюрократії і просто не звертати на нього уваги, але трагічна ситуація, в яку сьогодні наше суспільство занурене поза його власною волею, не дозволяє нам такої розкоші марнотратства. Президенту України та Уряду треба вже раз і назавжди зрозуміти: розробляти і впроваджувати ефективні реформи для суспільства без суспільства неможливо.

Такі документи як Стратегія, потребують належного наукового супроводу та суспільного залучення. Інша річ, коли йдеться про невідкладні дії влади.

Про роль Президента України

Перед Українською державою постав історичний виклик: вижити і вийти з системної кризи, забезпечивши стійкий розвиток! Вирішення цього завдання залежить, не в останню чергу, від принципової позиції Президента України, його рішучості та адекватності. Його ж поразка, а імітація роботи, у певному сенсі, є поразкою, сприйматиметься як поразка Української держави, як спільна наша поразка.

Одразу зазначу, що я не погоджуюсь з міркуваннями частини критиків цього Указу, які акцентують увагу на тому, що він нібито є порушенням Президентом України меж своїх конституційних повноважень. Президент, як глава держави, зобов'язаний накреслювати напрямки її розвитку.

Незважаючи на все попередньо критично сказане про "Стратегію сталого розвитку "Україна — 2020"", хочеться завершити текст позитивним посилом, а він можливий за однієї умови, якщо Президент України і його команда продовжать роботу над її вдосконаленням. І тут неважливо, як формально цей документ буде названо. Важливо, щоб до його розробки були залучені всі патріотичні інтелектуальні сили України, щоб Стратегія, по-перше, наповнилася реальним змістом, зрозумілим кожному українцю, і, по-друге, стала дійсно загальнонаціональним планом виходу з кризи.

Василь Куйбіда,
доктор наук
з державного управління,
професор.

У вогні, у броні, у борні...

Коли вперше почула його ім'я – Богдан Макаров, здивувалася від миттєвої думки: а воно приречене на славу. Тим більше, що історії вже відоме це прізвище – інженер Микола Макаров, який свого часу переміг у конкурсі серед п'яти претендентів на новий радянський пістолет, що вироблявся в СРСР протягом 50 років від 1951-го. Тож, мабуть, не випадково й те, що Богдан, який народився й виріс у Любомлі, закінчив міську школу №2, навчався в професійному ліцеї, повернувшись з армії, став військовим-контрактником у Володимир-Волинський 51 бригаді.

Тут його й застала неоголошена війна з Росією, чи то пак АТО – як для кого, напевне. Але хлопці воюють по-справжньому, вчиняють геройські подвиги, сміливо дивляться в очі смерті заради єдиного – незалежності, волі й правди на рідній українській землі. Для 22-річного молодшого сержанта, командира танка Богдана Макарова війна почалася з травня 2014-го. А 21 жовтня за особисті мужність і героїзм нагороджений орденом "За мужність" III ступеня.

Розповідає молодий боєць про себе дуже скромно: "Поїхав у зону бойових дій і пробув там до поранення 23 липня. Коли приїхав у госпіталь у Луцьку, зустрів мене волонтер Костянтин Зінкевич, він допоміг у лікуванні, потім відправив на реабілітацію на Кіпр, разом з нареченою Емілією там пробули 2 тижні. 1 жовтня в госпіталі відсвяткували одруження, були подарунки, солодкий стіл. Потім у Любомлі була вечірка з батьками й друзями, місцеві волонтери прийшли поздоровити. Різні святкування, звичайно, проходять у згадках про побратимів, що там, на передовій. Запрошують у школи, але що розказувати про війну, навіщо. Тільки прошу, щоб про наших бійців піклувались, щоб підтримували, бо їм надзвичайно важко. Що дали орден, то, мабуть, уважали, що я вартий того. Як відремонтують мій танк і виникне необхідність, піду знову на передову, захищати Батьківщину. Для нас головне, щоб та війна скоріше закінчилась".

І з цього місця, як мовиться, детальніше. Адже танк з екіпажем під командуванням Богдана Макарова був підбитий, навіть горів у жорстоких боях за міста Сєвєродонецьк та Лисичанськ. Тут хронологія розвитку подій йшла по годинах. У вогні, у броні, у борні...

20 ЛИПНЯ 2014 РОКУ: «ЩЕ НІКОЛИ МІЙ ТАНК ТАК НЕ ГАЛЬМУВАВ...»

Згадує Богдан Макаров:

"Ми окопалися на окраїні Сєвєродонецька напередодні – один танк і дві БМПешки. О 4 годині ранку почався обстріл наших позицій із мінометів. Найближчий блок-пост сепаратистів знаходився всього за 600 метрів. Поступила команда йти в місто, першими в бій вирушили танкісти. Ми повністю розбили блок-пост, а бійці на БМП зачищали місто. Так і рухались. Разом із 51 бригадою в місті працювала й Нацгвардія. У результаті наш танк зруйнував три ворожі блок-пости, що дозволило військовим швидко зайняти місто й дійти до Лисичанська. Перед самим Лисичанськом є два мости через річку. Перед одним зайняв позицію комбриг Павло Пивоваренко з групою, а через другий поїхали ми на своєму танку..".

Міст довжиною понад 150 метрів знаходився якраз перед дорожнім знаком з написом "Лисичанськ". Танк мчав уперед і коли до протилежного берега залишалось 50 метрів, раптом стався сильний вибух. Це зірвалася вибухівка, яку заклали під мостом. Частина моста впала. А танк, який на той момент проїхав лиш невеликий відрізок, раптом завис на опорі на висоті 12 метрів над водою. "Ще ніколи мій танк так миттєво не гальмував! – продовжує Богдан Макаров. – Але хлопці не розгубилися. Блискавично знайшли вихід, бо на волосині були й наші життя. Нас врятував механік-водій Олексій Коляно. Адже ж боялись усі, що міст можуть підірвати ще й ззаду і танк залишиться в одній точці для розстрілів. Але, дякувати Богу, так не сталося. І наш екіпаж заднім ходом повернувся на суходіл..."

23 липня 2015 року: «Давай, Богдан, закурим напоследок...»

І знову бойовий наступ. Переказуємо, як його бачив і відчував Богдан Макаров. Зранку о 10 годині комбриг Пивоваренко Павло Васильович на околиці Сєвєродонецька віддає наказ командиру 3-го БТРа Павлу Плужникову увійти до Лисичанська та зайняти оборону. На підтримку рушив танк Макарова та БМП із десантним розрахунком підполковника Василя Спасьонова, бійці Нацгвардії. У танку були механік Олексій Коляно та навідник Юрій Боштан, мали лише три кумулятивні снаряди. За лічені 10 хвилин встигли з іншого підбитого танка перебрати ще 15 набоїв. БПМ пошкодило мінометним пострілом, але танкісти цього не побачили та рушили вглиб Лисичанська. Відірвалися від своїх на 900 метрів. У поле зору екіпажу танка потрапив БРДМ у оточенні бородатих "чеченів", який їх "поливав" кулеметом. Відразу зарядили фугасний снаряд і прямим попаданням рознесли ворогів. "Розібравшись" з усіма, повернулись до підполковника Василя Спасьонова. Він був поранений. Макаров виліз спитати про подальші дії. І тут два осколки ввійшли йому в спину, один з них дійшов до руки. Танк пропав з поля його зору. Прикриваючи з автомата підполковника, який повз попереду, добрався до своїх. В одному дворі біля лавки Спасьонов сказав: "Давай Богдан, закурим напоследок. Если выживем, обязательно представлю тебя к награде еще за те три разбитые блок-поста в Северодонецке...". На жаль, загинув підполковник. У цьому бою було знищено ще 4 мінометні розрахунки та снайпери, до 40 терористів. Через кілька кілометрів Богдан побачив свій танк, який горів. Разом його вдалося загасити. "У танка теж рани, які заліковують...".

Велентина Хвас,
"Наше життя".

Москву легко перемогти в тотальній війні

Нинішня війна Росії проти України стимулює її до швидкого перетворення. Ця війна є тотальною, тобто охоплює всі рівні життя народу – від світоглядно-інформаційного до економічного і військового. Головний удар – інформаційний, тобто найінтенсивніші бойові дії ведуться на найвищому рівні життєдіяльності народного організму.

Інформаційній війні властиві практично всі характеристики й елементи "класичної". Тут є інформаційні напад та оборона, атаки й опір, противники та союзники, перемоги й поразки, інформаційні війська, тероризм, агенти та диверсанти, спецоперації й спецназ, блокади і театри бойових дій.

Ефективність інформаційної зброї заснована на властивостях головного мозку. Його хоч і називають суперкомп'ютером, а проте він діє по-іншому. Якщо в комп'ютер завантажена інформація, то після її видалення структура комп'ютера не змінюється: відформатували вінчестер — і вперед. Інша справа з мозком. Будь-яка інформація, яка сприймається мозком, змінює його. Кожна нова порція інформації, "залита" у свідомість чи підсвідомість, приводить до утворення нових комплексів нейронних зв'язків. Тобто наслідком інформаційного впливу є фізична зміна головного мозку.

У залежності від якості сприйнятої інформації, ця зміна є позитивною або негативною. Завдяки своїй досконалості, мозок фізично пристосовується до переробки інформації певного типу. Саме на цьому ґрунтується ефект "зомбування" і "промивання мізків": людина, яка стала об'єктом інформаційної атаки, неспроможна контролювати себе, адже фізично змінено сам орган самоконтролю.

А чи може людина фільтрувати вхідну інформацію?

Приблизно 90% населення до цього неспроможні. За оптимістичними оцінками, тільки кожен десятий здатен до критичного мислення. На цю тему навіть існує напівжартівливий "закон 95%", який стверджує що "95% людей — ідіоти".

Отже, єдиний спосіб захистити населення своєї країни від ворожої інформаційної зброї полягає в тому, щоб обмежити доступ до нього будь-якої ворожої інформації. Як це зробити?

Головним носієм інформації є мова. Навіть якщо ворог поширює візуальні образи, все одно вони супроводжуються словесним коментарем. Відтак, доступ до мізків населення досягається тим, що воно розуміє мову інформаційного агресора.

У цьому плані в Україні дуже важка ситуація, адже всі українці знають російську мову, понад те — половина українців її активно використовує у спілкуванні. Воєнною катастрофою можна вважати те, що українці сприймають російську мову як свою, адже вона широко використовується українськими ЗМІ, державними діячами, військовими, експертами, лідерами громадської думки.

Щодо населення РФ, то тут ситуація асиметрична: росіяни майже не розуміють українську мову, за винятком громадян українського походження.

Отже, інформаційна агресія є головним компонентом нинішньої війни Росії проти України. Тому перемога України в інформаційній війні автоматично передбачає перемогу на всіх нижчих рівнях, у тому числі воєнному.

Мистецтво війни полягає в тому, щоб перевернути ситуацію і перетворити свою слабкість на перевагу. Як це зробити?

Викладений вище фактаж приводить до однозначних висновків. Необхідно в українському інформаційному просторі максимально запровадити українську мову. Це стосується передусім сфери ЗМІ, держави, військової справи, технологій, економіки — без жодних обмежень для російської мови у побутовому спілкуванні.

Чому це приведе до перевертання ситуації?

Перше. Українці чітко знатимуть, що свої говорять українською мовою, адже всі українці її добре розуміють, а державні діячі, інтелектуальна та бізнесова еліта, експерти, журналісти, активісти вільно нею спілкуються. Тому вся інформація російською мовою автоматично сприйматиметься як чужа, адже ворог не знає української мови. Через це до російськомовної пропаганди не буде жодної довіри, а тому московська інформаційна зброя одразу втратить свою руйнівну силу.

Друге. Українізація внутрішнього спілкування зменшить витікання інформації й ускладнить роботу російських розвідувальних та аналітичних центрів, адже в сучасному світі понад 90% інформації отримується з відкритих джерел. Якщо тексти росіяни ще можуть якось перекладати за допомогою комп'ютерних програм, то живу розмовну мову майже не сприймають.

Третє. Українці генеруватимуть інформацію російською мовою виключно для російського споживача, адже всі українці добре володіють російською. Тобто вся інформація російською буде призначена виключно для зовнішнього споживання. Іншими словами, читаючи будь-який російськомовний текст, українець знатиме, що це або інформація на експорт, або ворожа пропаганда. Бо такі наші, українські правила гри.

Тотальний перехід на використання української мови у наших внутрішніх справах матиме ще один корисний результат: стане зрозуміло, хто насправді є патріотом, а хто — імітатором.

Російські інформаційні війська нагнітають істерію, закидають нас негативом, для чого нахабно перекручують факти, дають їм брехливу інтерпретацію, а часто взагалі фабрикують відверту брехню.

Україні не можна опускатися до цього рівня, адже генерування брехні принижує нас, спотворює наші етичні орієнтири. Наприклад, застосування матюків принижує в першу чергу нас, а росіян тільки озлоблює. Тобто симетрична реакція на московську інформаційну агресію — це шлях до саморуйнування.

Яку ж таку правду ми можемо запропонувати Росії?

Метою інформаційної зброї є зміна поведінки противника. Москва спочатку вчинила інформаційну агресію проти власного населення, згуртувавши його навколо себе для війни проти України. Завдання України полягає в тому, щоб зруйнувати цю консолідацію, основану на зомбуванні та брехні.

Росіянам треба сказати правду про те, що метрополією Радянського Союзу була не РФ, а Москва, і панівним етносом були не росіяни, а москалі. Стосунки між москалями та росіянами — це паразитування москалів на росіянах.

Ця інформація знайде поживний ґрунт, адже ворожість до Москви з боку жителів інших регіонів Росії тягнеться давно, ще з часів СРСР. Одна з головних причин цього — непропорційно високий рівень матеріального благополуччя мешканців столиці.

Тож треба допомогти росіянам відкрити очі на те, хто на них паразитує і вбиває їхніх дітей заради своїх шкурних інтересів. Московська риторика про захист інтересів русскіх — це не більше ніж демагогія на експорт. Насправді русскіє для Москви — це всього лише "гарматне м'ясо". Показовий факт: війну проти Чечні вела Москва, проте москвичі не служили в Чечні ні як призовники, ні як контрактники. А чи багато москвичів задіяно на війні в Україні? Так отож.

Є цілком раціональні і зрозумілі напрямки діяльності для перемоги в інформаційній війні. Вони не потребують багато ресурсів. Для того, щоб українці перейшли на застосування української мови, взагалі не треба грошей — це питання вибору. Для здійснення відповідної державної політики потрібна тільки добра воля. Та чи спроможна на це нинішня держава?

Навряд чи. Владна верхівка зацікавлена в утилізації України на власну користь, навіть шляхом її розчленування між Євросоюзом і Росією. Вона не хоче посправжньому захищати Україну. Так, попри декларовані шалені витрати на оборону, більшість потреб армії забезпечують волонтери, тобто активна частина українського народу. Це новий український етнос, народжений у 2014 році. Саме ця пасіонарна, шляхетна, активна частина українського народу спроможна включитися в інформаційну війну з Москвою і перемогти. Перемога в ній означатиме перемогу у війні тотальній.

Переможну інформаційну війну з Москвою кожен українець може почати вже сьогодні. Переходь на українську мову, заохочуй до цього друзів та знайомих, використовуй україномовні джерела, допомагай російськомовним українцям перекладати їхній інформаційний продукт на українську, сприяй їхній практиці розмовної української мови, блокуй російськомовні джерела.

Спілкування з українцями українською: що може бути природніше і простіше!

Українські воїни! Не допомагайте ворожій розвідці перехоплювати ваші розмови: говоріть українською — ворог її не розуміє.

Українські журналісти, експерти, громадські лідери! Говорячи російською, ви просуваєте в Україні "русскій мір", адже він оснований на російській мові. Не стидайтесь української мови, ви ж нею володієте. Не досконало? То є гарна нагода вдосконалитись — у цьому вас усі зрозуміють і підтримають.

Друже, не чекай, поки інші перейдуть на українську. Пам'ятай, що ти — людина-армія. Твоє персональне долучення до тотальної війни може стати останньою краплею, яка приведе в рух лавину народної активності.

Політика — це ти. Проводь свою інформаційну політику.

Ігор Каганець.

Ірина Бекешкіна: Повернення «ДНР» на звільнених територіях бояться більше, ніж «Правого сектору»

Останні дослідження щодо рейтингів політиків та партій соціологи проводили ще в грудні, після обрання нового парламенту. Тоді вони зафіксували, що більшість виборців – понад 70% – задоволені своїм вибором. Водночас, за словами Ірини Бекешкіної, директора Фонду "Демократичні ініціативи" ім. Ілька Кучеріва, за три останні місяці суспільні настрої змінилися. Різке падіння долара та критичне зростання цін неминуче призвели до невдоволення громадян. Проте третього Майдану, про який так люблять говорити з Москви російські ЗМІ та соратники Януковича, в Україні не буде. Влада ще має кредит довіри, але він обмежений у часі. Реформ чекає не лише МВФ, а й прості громадяни, як би нині скептично вони не ставились до влади.

– Пройшов рік з часу кривавих подій на Майдані, анексії Криму та початку війни на Донбасі. Як за цей рік змінилося суспільство?

– Країна змінилася радикально. Раніше країна ділилася на дві частини: одна дивилася на Захід, а інша – на Схід. В соціологічних опитуваннях це виражалося, насамперед, у питаннях про інтеграцію із Європейським чи Митним союзами. Загалом, більшість людей хотіли і туди, і туди, але якщо протиставляли, до 2011-го явно превалював Митний Союз. Далі (до речі, це пов'язано і з агітацією Януковича, який раптом вирішив йти в Європу і переконував своїх прихильників у правильності такого вибору), з 2012 р. показники вирівнялися, й підтримка інтеграції з ЄС чи з Митним союзом була приблизно рівною. Але після усіх подій, що відбулися в переломному 2014 році, східний вектор просто рухнув. Зараз його підтримка складає не більше 20%. Східний вектор усе ще актуальний на Донбасі, там, як і раніше, більшою мірою хочуть до Митного Союзу. Усі інші регіони вже туди не хочуть. Це – радикальні зміни. Україна, яка довго сиділа між двома стільцями нарешті зрушила з місця і має намір йти на Захід.

Друге питання – це НАТО. Протягом багатьох років, принаймні з виборів 2004 року, воно використовувалося як страшилка. Дійшло до того, що останніми роками підтримка вступу до альянсу була на рівні 14%. Переважав нейтральний статус, а рішення про його ухвалення тоді відповідало громадським настроям. Зараз більшість зрозуміла, що це нас не врятує і віддає перевагу вступу до НАТО. Щоправда, ця підтримка на рівні 46%, іще 20% виступають за нейтральний статус, а 20% все ще підтримують військовий союз з Росією (це Донбас, Південь та Схід). Якби був референдум, більшість підтримала б вступ до НАТО, але зараз це не на часі. У перспективі – так. Схід і південь переважно проти, проте і там є 30% "за". Але що мене насправді вразило в нашому останньому опитуванні, яке ми проводили в січні, так це те, що на Донбасі за НАТО виступає 17%. Звісно, це меншість, але такого ніколи не було.

Істотно зріс патріотизм та ідентифікація із Україною. До подій минулого року спостерігалася сильна регіональна ідентифікація. Коли ми питали, ким ви вважаєте себе в першу чергу: жителем міста, регіону, країни – на сході та півдні регіональні ідентифікації та ідентифікація із Україною були майже однакові. Зараз істотно зросла самоідентифікація в якості громадянина України – 73%, і зріст дали саме схід та південь. І нині, згідно з результатами нашого січневого опитування, навіть на Донбасі половина жителів ідентифікує себе з громадянством, а третина віддає перевагу регіональній ідентифікації (ще 10% уважає себе колишніми громадянами СРСР).

Зараз надзвичайно швидко формується українська політична нація, адже всі зрушення відбулися переважно за рахунок російськомовного населення. Україномовне населення і раніше вважали себе громадянами, пишалися країною.

– Ви часто говорите про Донбас та Схід – наскільки він зараз однорідний?

– По-перше, зараз ми виділяємо Донбас окремо. Схід, особливо Дніпропетровська область, рушив до центральної України, настрої тут більш подібні. Донбас же у деяких питаннях навіть пішов від України. Зараз цей регіон істотно відрізняється і його не можна ототожнювати навіть зі сходом: тією ж Харківською чи Запорізькою областями. Так само свого часу відрізнявся Крим. І коли в опитуваннях соціологи, вирізняючи регіони, приєднували Крим до півдня, а Донбас до сходу – то це частково маскувало справжню картину.

Але і сам Донбас дуже неоднорідний. Більш того, зараз всередині Донбасу відмінностей більше, ніж між регіонами України. Наприклад, ми робили опитування у Слов'янську та Краматорську, відстань між якими 15 км. Вони дуже відрізняються. Краматорськ, на відміну від Слов'янська, набагато більш проукраїнський. Загалом, ми бачимо дуже велику розбіжність стосовно багатьох питань всередині Донбасу.

– З чим це пов'язано?

– Різниця багато в чому пов'язана із ситуацією вибору. На більшій частині України громадська думка стабілізувалася, а Донбас перебуває у великій розгубленості. Коли не стоїть гостро питання вибору, людина значною мірою живе по інерції, нині ж питання вибору стоїть надзвичайно гостро саме на Донбасі: з ким ви: з Україною, з Росією чи самі по собі? Це питання життя, вибору: що робити тим, хто ще здатен діяти? Кожен робить різний вибір і самовизначається порізному. Наприклад, коли ми питаємо, як вони бачать свій регіон, більшість говорять, що це регіон, який воює. Звісно, там є російські найманці, але воюють і жителі Донбасу. У нашому останньому опитуванні 50% жителів Донбасу вважали, що вони повинні залишатися в складі України, а 35% – були проти цього. Причому, 20% з останніх уважали, що "Донецька народна республіка" має бути окремою державою і 15%, що "ДНР" має доєднатися до Росії.

– Донбас постійно вимагає, щоб його почули, але чи готовий він вести діалог?

– Звісно, готовий. У Краматорську у нас була конференція громадських організацій, де досить гостро обговорювалися актуальні питання. Проте, там були активісти, які все ж є проукраїнськими однодумцями. У Слов'янську ми презентували результати опитування, на пресконференції були присутні представники місцевої влади, активісти, військові, у тому числі, "Правий сектор". Цікаво, що, хоча не було широких оголошень, приходили люди з вулиці. Дуже гострі розмови були про те, яким бути місту і всьому Донбасу. Звісно, виговоритися – це важливо, але найперше, що потрібно – це реальний план дій. Люди хочуть розуміти, що там буде, що буде робитися, як налагоджуватиметься життя.

– Які теми найбільш об'єднують та роз'єднують?

– Найбільше об'єднує думка, що з війною треба закінчувати. Але якщо у тому громадська позиція єдина, щодо того, як саме виходити зі стану війни – думки різні. Що ближче до театру військових дій, то більше переважає позиція, що треба закінчувати війну будь-якою ціною, ціною будь-яких поступок, що далі від фронту – тим менш прийнятною є така ціна миру. Люди хочуть нормального життя. Ми проводили зустрічі із активістами на Донбасі, жоден не згадував питання мови чи НАТО, навіть інтеграцію із ЄС. Люди просто хочуть нормального життя. Коли я писала рекомендації щодо дій на Донбасі, я написала: "Економіка, економіка, економіка".

Чим, наприклад, відрізняється більш проукраїнський Краматорськ від більш проросійського Слов'янська. У Краматорську більш-менш залишилася промисловість. Люди працюють, отримують зарплату, мають упевненість у майбутньому і дуже бояться, що повернеться ДНР. Вони цінують своє становище і бояться, щоб не було гірше. Слов'янськ же є депресивним містом. Свого часу там було виробництво посуду, але радянські підприємства там були знищені, рівень безробіття достатньо високий. Це не питання мови – і там, і там говорять російською.

Роз'єднує найбільше корупція. Очевидно, не сама по собі, а як ставлення до влади. Про корупцію, яка нікуди не щезла, говорили всюди. Вона все роз'їдає, мов ракова пухлина. Говорили про дії Росії, вплив ЗМІ. До речі, на Донбасі дуже сильна "лякалка" націоналізму. Де вони його бачили, я не знаю, але третина населення думають, що націоналізм – це те, що нас роз'єднує.

– Чи можна говорити про зародження нової еліти на Донбасі після того, як Партія регіонів втратила свою підтримку?

– Там зараз немає еліти і в цьому велика проблема. Центральну владу вони, м'яко кажучи, не шанують і вважають, що вона винна в тому, що відбулося, і має відбудовувати регіон, але не робить цього. Владу "ДНР" на звільнених територіях також не визнають, уважають ті вибори незаконними і бояться їх повернення. До речі, повернення "ДНР" там бояться навіть більше, ніж "Правого сектору". Місцеву владу теж уважають неефективною, нездатною здійснювати свої функції, тим паче що в місцевих радах вона залишилась стара – суцільні регіонали, подекуди розбавлені комуністами. Тобто легітимної для населення влади немає взагалі. І це велика проблема наступних місцевих виборів.

Моя пропозиція щодо Донбасу, як найбільш гарячої точки, була такою. Там надзвичайно активне громадянське суспільство, яке займається багатьма питаннями, гуманітарною допомогою. Зараз треба починати розкручувати цих людей, хоча б через місцеві засоби масової інформації. Бо їх знають в обличчя, але ж голосувати будуть за прізвище. Чужим там не довіряють і "парашутистів" там не приймуть. Ті ж хлопці і дівчата, які багато роблять, для них свої і вони бачать їхні конкретні справи. Цих людей потрібно максимально залучати до місцевої влади, навчати.

– Ці люди готові стати містком між Донбасом і Україною?

– Звісно, саме так і сприймають цих людей. Якщо говорити про рейтинги довіри, наступними після церкви та армії, зараз йдуть волонтери і громадські організації. Влада, переважно, має підтримку в центрі і на заході, але вона не є своєю владою для сходу, півдня і, особливо, для Донбасу – це ділить країну. А ставлення до волонтерів і громадських організацій, навпаки, об'єднує.

– Якщо волонтери перейдуть у владу, чи не поглине їх негативний імідж, недовіра до інститутів влади, яка склалася?

Якщо у місцеву владу – звісно, ні. Я б не сказала, що ті активісти, які потрапили в парламент, втратили довіру. У грудні ми вимірювали настрої і зафіксували, що довіру втратили старі політики. Хоча молодих політиків мало знають, але в тих, кого знають, рейтинг довіри позитивний – Ганна Гопко, Тетяна Чорновол. Не знаю, як буде далі, але розчарування поки що немає. можливо, за кілька місяців щось змінилося.

– Чому зараз публікуються результати електоральних замірів?

– Зараз не замовляють публічних опитувань. Думаю, закриті дослідження проводять, адже у такі часи потрібно постійно тримати руку на пульсі. Проте демонструвати результати, очевидь не хочуть, бо вони невтішні.

– Зазвичай після революції фіксують певне розчарування у нових лідерах. Чи ще залишається кредит довіри у влади?

– Коли ми питали людей у грудні, чи готові вони терпіти матеріальні труднощі заради успіху майбутніх реформ, 10% були готові терпіти скільки завгодно й 33.5% були готові терпіти рік. У принципі, це майже половина суспільства. І знову ж, воно ділиться географічно: одна половина готова терпіти заради реформ і підтримувати владу, а друга половина – ні. Водночас, друга половина не має свого політичного представництва. Там і "Опозиційний блок" не мав успіху. Якщо поглянути на Донбас, там ця партія була переможцем, але якщо там, де були проведені вибори, за них проголосувало близько 30%-40% а на вибори прийшли 30% населення, то їх підтримка в еквіваленті дорівнюватиме 10%. Це проблема – хто підбере цей електорат, чи підуть вони на вибори, в тому числі, місцеві.

– Яких реформ найбільше чекає суспільство?

– Можна говорити про три кити, на які мають спиратися реформи. У першу чергу, це, звісно, припинення війни і повернення до нормального життя. Друге – це економічні реформи, подолання економічних негараздів: безробіття, інфляції. Третє – боротьба із корупцією. Верхівку зняли, але в структурі самій усе залишилося по-старому.

– Якщо говорити про президента і прем'єра, які нині їхні персональні рейтинги?

– Іще у грудні були непогані (+6% по балансу довіри-недовіри у Петра Порошенка і -4% у Арсенія Яценюка), але зараз, імовірно, ці показники змінилися. З падінням гривні відбулася різка зміна цін. Торгівля на цьому ще й дуже "спекульнула". Скажімо, якщо наші вітчизняні яблука коштували в магазині біля мого дому 10 грн, то зараз 16-17, виникає питання – звідки така ціна? Ми отримали катастрофу з ліками, в аптеках довго обслуговують людей, тому що намагаються знайти щось, що можна купити дешевше. Інколи люди, не знайшовши більш дешевого препарату, просто повертаються і йдуть. Це ставить багатьох людей на межу чи, навіть, за межу виживання. У таких умовах ставлення до влади має змінитися.

(Скорочено).

Анна Черевко,
Станіслав Груздєв, "Главком".

Рухівці вшанували Тараса Шевченка

У Києві на день народження великого поета та пророка України – Тараса Шевченка – рухівці вшанували його геній.

До рухівців долучилась велика кількість воїнів бойового крила Народного Руху України – "Варти Руху", які нещодавно повернулися з фронту. Окрім рухівців, організаторами акції також були ВУТ "Просвіта" ім. Тараса Шевченка, Конгрес українських націоналістів, ОУН, ОУН (д), СОУ, "Молодь Руху" та інші національно-патріотичні організації.

Перед відкриттям було повідомлено, що рівно три роки тому на цьому ж місці, біля пам'ятника Шевченку, було створено громадський рух "Українська Патріотична Альтернатива" (УПА) для тотального опору диктатурі Януковича, до якої увійшли Народний Рух України, Конгрес українських націоналістів, УНСО, ВУТ "Просвіта", ОУН, ОУН (д) та інші.

Януковича усунено від влади і сьогодні українські патріоти ставлять перед собою нові завдання для боротьби вже із зовнішнім ворогом.

Відкриття акції почалось Державним гімном України та піснею легендарного гурту "Кому Вниз" на слова Шевченка. Ведучим акції був голова Київської міської організації НРУ Віктор Горбач. Першому слово надали голові ВУТ "Просвіта" ім. Т. Шевченка Павлу Мовчану, бо його організація носить ім'я великого Пророка, і вже понад сотні років відстоює українські національні цінності.

Шевченко, на думку пана Павла, є найбільшою небезпекою для всіх тих, хто не хоче України, а ворог в України один, як заявив Мовчан, і Шевченко його чітко окреслив – це москаль.

Голова Конгресу українських націоналістів Степан Брацюнь розпочав свій виступ віршем Кобзаря, де зазначив, що Шевченку було однаково за себе, але неоднаково було за Україну.

Заступник голови Народного Руху України Володимир Шовкошитний у своєму виступі зробив висновок, що Шевченко словом зумів доказати, що ми українці, а не малороси, що саме Шевченко вселив у нас любов до України. Згадав він і свято 8 березня, яке, на його думку, має бути скасоване, натомість запропонував зробити жіночим днем всі 365 днів у році. Промовці проводили паралелі з нашими днями, із сучасною боротьбою.

Долучилися до вшанування великого поета і хори "Гомін" та "Просвіта". Вони розпочали свій виступ легендарним твором "Реве та стогне Дніпр широкий", а їх підтримали всі учасники акції, підспівуючи. Згодом ці хори продовжували спів у перервах між виступами організаторів акції.

Радник голови НРУ Ігор Лісодід закликав українців до боротьби, а також застеріг, що Путін ще у 2008 році казав, що у 2015 р. Україна перестане існувати як суверенна держава. Зараз свій план він активно втілює в життя і не зупиниться, допоки повністю не окупує України, після чого вирушить далі на Європу. Але цього можна уникнути, на думку пана Ігоря, для цього всі українці мають об'єднуватись та створювати штаби спротиву.

Володимир Петранюк, заслужений діяч мистецтв України, назвав Шевченка першим українським націоналістом та провідником. Після одного з виступів до мікрофону підійшов маленький хлопчик із козацьким оселедцем та зачитав поему Т. Шевченка "Гайдамаки", чим викликав велике захоплення у публіки.

Під час завершення офіційної частини на пропозицію Віктора Горбача було прийнято зачитаним резолюцію із вимогою рішуче добиватися деколонізації держави, бо залишені із часів окупації її рудименти є смертельною загрозою національній безпеці країни. Пан Віктор закликав захищати українські цінності та зняти з реєстрації всі ті організації, які нав'язують чужу і ворожу Україні ідеологію, серед яких Партія Регіонів, УПЦ (МП) та призупинити економічну співпрацю з ворогом.

Прес-служба НРУ.

Невідомі факти про відомого Кобзаря

Він був стильним і елегантним, випереджав мислення своїх сучасників щонайменше на півстоліття, був вродженим аристократом. Такого Тараса Шевченка ми майже не знаємо. Радянська ідеологія сфальшувала все: його біографію, "Кобзар", листи і навіть щоденник. То ким же насправді був чоловік, якого ми називаємо Тарасом Шевченком?

МІФ 1. Шевченко – атеїст

Найперший міф радянської влади – Шевченко – атеїст. За комуністів у "Кобзарі" всі згадки про Бога безжально перекручували, або ж вирівали із контексту.

Тарас виріс на народній релігійності, брав участь у церковних обрядах. Навіть на засланні його настільною книгою було Євангеліє. А вільнодумство перейняв уже від європейської епохи просвітництва. Він не заперечував Бога, але вів із ним полеміку.

МІФ 2. Шевченко – безродний кріпак

Тарас мав вільні думки, навіть будучи кріпаком. Був вродженим аристократом. Одиниці на той час могли похизуватися такою доброю освітою у Петербурзькій академії. Шевченко першим у Російській імперії отримав звання академіка гравюри.

У Тараса Шевченка є твори, які свідчать, що його інтелект випереджав сучасників. Він один із перших по-своєму переписав біблійні і античні сюжети.

МІФ 3. Шевченко – затворник

Тарас був веселий і товариський. У своєму щоденнику поет писав, що майже ніколи не залишався наодинці, щодня відвідував музеї, театри, прийоми.

Навколо нього часто збиралися жінки, він їм подобався своєю оригінальністю. Мав багато друзів, любив співати, був бажаним гостем і навіть дружбою на весіллях.

МІФ 4. Шевченко – старомодний дідуган

Насправді художник одягався дуже модно, бо ж крутився у вищих колах Петербурга. Стиль Шевченка оцінили сучасні художники костюмів.

Наведені стереотипи були потрібні радянській ідеології, аби маніпулювати патріотичними почуттями українців. Та насадити їх не вдалося, бо виросло вже нове покоління сучасних українців, які духовно походять саме від Тараса Шевченка.

Телеканал новин "24".

РУХ – ЦЕ ЖИТТЯ, РУХ– ЦЕ СПОРТ

Про найголовніше з життя Українського спорту.

Прийшла Весна. А значить чоловіки-спортсмени України віддають належне кращій половині людства, тим хто їх окриляє на усі життєві перемоги: Краса жіноча, хист і врода, вінець гармонії природи і вічна наша радість.

"Любі наші жінки! Вітаємо Вас зі Святом весни! На знак великої поваги і закоханості скидаємо перед Вами капелюха і на колінах вручаємо Вам букет найщиріших, весняних побажань любові і добра! І нехай так буде кожного дня!" Така поведінка має бути нормою нашого щоденного життя. У цьому переконані вихованці групи "Здоров'я" дошкільного закладу №30 "Журавлик" з м. Хмельницького юний лицар Роман і його крилата муза, красуня Марічка.

Жінки у спорті

Немає жодного сумніву, що Спорт і Краса врятує світ. З приходом весни газета "Час Руху" запрошує на спортивну сторінку. Розпочнемо її з чарівних миттєвостей за участю найсильніших українських спортсменок.

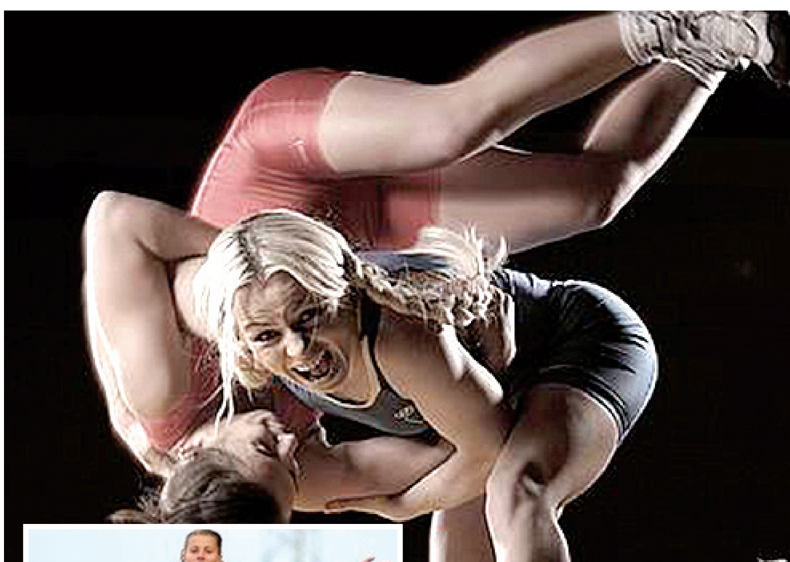

Фото №1 – Олімпійський тріумф борчині Ірини Мельник (Мерлені); №2 – легкоатлетка Марина Бех– олімпійська надія Поділля, учасниця чемпіонату Європи в Празі; №3 чемпіонка і рекордсменка світу з пауерліфтингу камянчанка Олена Козлова,

На черговому етапі Кубку світу з фехтування на шаблях в Афінах збірна команда України у складі Ольги Харлан (Миколаїв), Олени Кравацької (Одеса), Аліни Комащук, Ольги Жовнір (обидві з Нетішина) стала переможницею. Такий успіх вивів збірну України з 5 місця у світовій класифікації, на яке ми опустилися після пропуску турніру у Венесуелі, на третю позицію. Усього за ці змагання українки провели 4 зустрічі. У 1/16 фіналу наша команда перемогла Японію (45:33), далі узяла гору над Італією (45:34), у півфіналі обіграла лідерів світового рейтингу США (45:44) й у фіналі здобула впевнену перемогу над Росією (45:35). В особистому заліку лідерка українських шаблісток Ольга Харлан другий раз у сезоні 2014-2015 піднялася на найвищу сходинку п'єдесталу пошани.

У півфіналі Ольга здобула перемогу над американкою Дагмарой Вожняк (15:13), а у фіналі перемогла росіянку Софію Вєлікую (15:14).

Нагадаємо, що у середині грудня 2014 року Ольга завоювала золото на турнірі серії Гран Прі в Нью-Йорку, у фіналі якого їй так само довелося перемогти Софію Вєлікую (15:12).

А вже у голландському Генті виступ нашої команди був не таким вдалим. Фехтуючи у тому ж складі, українки фінішували лише на дев'ятому місці. Після Афін поразка наших спортсменок в 1/8 фіналу стала великою несподіванкою. У цей же раз нашим дівчатам перешкодила потрапити у чвертьфінал збірна Німеччини (40:45). Після цієї поразки українкам залишалося боротися за місця в діапазоні з 16 по 9 місця. Тут наші спортсменки послідовно виграли у Японії (45:28), Мексики (45:32) і Китаю (45:33).

Ігор Яворський

Шеф-редактор Василь Куйбіда

Індекс: 91216 Часопис Народного Руху України. Зареєстровано Державним комітетом телебачення й радіомовлення України 01.06.2004 р. Серія КВ № 8802.
Адреса: 01054, м. Київ-54, вул. Олеся Гончара, 33. Адреса сайту: www.nru.org.ua Тел.: (044)246-47-63, E-mail:ruhpress@ukr.net

У номері використано повідомлення nru.org.ua, unian.net, maidan.org.ua, gazeta.ua, ukrslovo.org.ua , dt.ua, radiosvoboda.ua, pravda.com.ua